

Sygn. akt III KK 158/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2014 r.,

sprawy **R. M.**

skazanego z art. 178a §1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 12 grudnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 12 lipca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy skazał R. M. za dwa przestępstwa, tj. z art. 178a § 4 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i sformułował w niej zarzuty:

- obraży art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do oby przypisanych oskarżonemu przestępstw, w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego uniemożliwia ustalenie popełnienia obu tych czynów, a nadto,
- obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. i art. 170 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z konfrontacji świadków – funkcjonariuszy policji w zakresie rozbieżności ich zeznań co do zajścia na terenie ogródków działkowych, a także obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i w zw. z art. 170 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w odniesieniu do niedopuszczenia dowodu z alternatywnej opinii biegłego z dziedziny chemii i toksykologii na okoliczność czy zabezpieczona substancja jest zabroniona ustawą;
- ponadto zarzucił obrazę art. 424 §1 i 2 k.p.k.

W konsekwencji domagał się zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenia wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu rażące naruszenia przepisów postępowania karnego, mające istotny oraz bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. naruszenie:

1. przepisu art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II Instancji rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji, jak również zaniechania dokonania analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w korelacji z podniesionymi przez obrońcę skazanego zarzutami apelacyjnymi dotyczącymi między innymi sposobu oceny przez Sąd I Instancji poszczególnych dowodów związanych z przypisanym skazanemu sprawstwem w zakresie obu przestępstw mu przypisanych,
2. przepisów art. 167 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 w zw. z art. 4 w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji uzupełnienia postępowania o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu w postaci konfrontacji świadków - funkcjonariuszy policji na okoliczność wyjaśnienia sprzeczności oraz rozbieżności ujawnionych w ich zeznaniach, a dotyczących przede wszystkim

sposobu dokonywania przez wyżej wymienionych obserwacji, możliwości czynienia określonych spostrzeżeń, jak również finalnego ustalenia miejsca z którego wspomniani świadkowie dokonywali obserwacji pojazdu marki Nissan, jak też precyzyjnego umiejscowienia tegoż samochodu oraz ustalenia czy pojazd ów poruszał się czy też pozostawał nieruchomy,

3. przepisów art. 167 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 w zw. z art. 4 w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. - poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy uzupełnienia postępowania o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu w postaci alternatywnej opinii biegłego z dziedziny toksykologii i chemii na okoliczność stwierdzenia czy ujawniona w dniu 10 marca 2012 roku substancja pozostaje zabroniona ustawą pod rygorem odpowiedzialności karnej - podczas gdy opinia wydana na użytek przedmiotowego postępowania pozostaje niepełna i niejasna.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania „sądowi właściwemu miejscowo i rzeczowo”.

W odpowiedzi pisemnej na kasację, prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Wbrew zarzutom skarżącego sąd II instancji nie dopuścił się naruszenia wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego. W uzasadnieniu swojego wyroku bardzo szczegółowo odniósł się do zarzutów dotyczących oceny dowodów i wykazał, że w zakresie czynu z art. 178a §4 k.k. to nie tylko spójne w tym zakresie i konsekwentne zeznania policjantów potwierdzały fakt prowadzenia przez skazanego samochodu, ale także okoliczność ta wynikała z wyjaśnień współoskarżonego S. R. Na kilku kolejnych stronach uzasadnienia (por. 5 - 10) sąd ten wykazał, że dokonana ocena dowodów przez sąd I instancji jest prawidłowa i nie może być kwestionowana, zaś skarżący formułując zarzut obrazy art. 410 k.p.k. nie wskazał nawet, które z dowodów zostały w ocenie pominięte. Stanowisko to odnosiło się do obu przypisanych oskarżonemu przestępstw i spełniało obowiązek wynikający z treści art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Nie ma też racji skarżący, że uchybienie to odnosi się do zarzutów apelacji, w których kwestionowane było oddalenie wniosków dowodowych. Sąd *ad quem* do

tych zarzutów się odniósł w sposób rzetelny, a fakt, iż odesłał w pewnym zakresie do uzasadnienia postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych (str. 10 uzasadnienia), nie stanowi naruszenia przepisów prawa procesowego, skoro w apelacji nie wskazano w sposób konkretny na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem oceny sądu I instancji, zawartego w obszernym uzasadnieniu postanowienia. Nadmienić trzeba, że także co do wniosku o biegłego sąd II instancji się ustosunkował, nie stwierdzając wadliwości decyzji sądu I instancji co do niezasadności dopuszczenia opinii innego biegłego. Oceny i argumenty sądu II instancji były zatem konkretne i szczegółowe, a fakt, iż skarżący się z nimi nie zgadza, nie oznacza, iż doszło do naruszenia przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Jedynie na marginesie podnieść trzeba, że wniosek o przeprowadzenie czynności konfrontacji policjantów nie miał faktycznego uzasadnienia w kontekście art. 172 k.p.k., albowiem sprzeczności w ich zeznaniach nie dotyczyły kwestii osoby, która kierowała samochodem, ale tego, kto wypowiadał do nich słowa wulgarne (zarzut taki nie był zaś stawiany R. M.); podobnie jak nie miał znaczenia fakt, kto zawiadomił policjantów (k. 268 i postanowienie sądu I instancji). Także w zakresie stanowiska co do dopuszczenia innego biegłego wskazać należy, że przecież sąd I instancji wezwał na rozprawę biegłego, po tym, jak został złożony wniosek o dopuszczenie nowego biegłego (k. 291), a uczynił to w tym celu, aby wyjaśnione zostały wątpliwości, które wysuwał autor wniosku. W obszernej opinii złożonej na rozprawie biegła S. A. wypowiedziała się do wszystkich istotnych kwestii (k. 298 - 298v), a w sytuacji, gdy wniosek nie wskazywał na wady opinii w zakresie jej pełności czy jasności, to jest oczywiste, iż brak było podstaw do dopuszczania kolejnego dowodu z opinii biegłego.

W kontekście tych okoliczności zupełnie chybione są ostatnie dwa zarzuty kasacji, oparte na wskazaniu, iż rażące naruszenie prawa procesowego dotyczyło niezastosowania przez sąd II instancji normy art. 452 § 2 k.p.k. i nie dopuszczenia z urzędu tych właśnie dowodów, których nie dopuścił (wnioski oddalił) sąd I instancji. Skoro bowiem kwestie oddalenia wniosków dowodowych były przedmiotem zarzutów apelacji, zaś sąd II instancji do zarzutów tych się rzetelnie odniósł i uznał, że są one chybione, to przecież zaakceptował decyzję sądu I instancji, iż dowody te

nie mogą być przeprowadzane w toku procesu. Z tego powodu nie mógł naruszyć normy art. 452 § 2 k.p.k.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.